

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in četiri četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semeniške ulice,
št. 2. Naročnina pa: Uprav-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 6.

V Ljubljani, dné 26. marca 1903.

Leto I.

Kako bi najlepše praznovali papežev jubilej.

II.

Srečno je minil 25. obletni dan kronanja sv. očeta! Srečno, pravimo, kajti na tihem smo se bali in trepetali, da bi slaba lučica njegovega 93letnega življenja ne ugasnila prej, predno je prišel ta veleznameniti dan. A roka božja je čuvala to dragoceno življenje in Leon je — čvrst, kolikor more biti starček pri 93 letih, — praznoval ta dan, na katerem je slavje njegovo priklopelo do viška. Pa valovi navdušenja do sv. očeta se še vedno ne morejo poleči. Še vedno se obhajajo in se bodo še obhajale slavnosti njemu v čast. Zato tudi še ni prepozno, če preišljujemo, kako bi njegov jubilej najlepše praznovali.

Rekli smo že zadnjič: Jubilej svetega očeta nam ne bodi samo prilika navdušenemu slavlju, marveč tudi — vspodbuda k delu. Lepe slavnosti so se obhajale sv. očetu v čast vsepovsodi po naši domovini. Prav tako! Spodobi se, da kar najslavesnejše praznujemo očetov god, in tak god, ki ga katoliški svet ne obhaja vsako leto. Toda take slavnosti so le za en dan. Par dni potem, ko je slavnost končana, ni ničesar več pokazati in videti od nje. Želeti bi bilo, da tako znamenit dogodek proslavimo s trajnejšim spominikom.

Sv. oče si je — smo rekli zadnjič — postavil sam najlepši spominik, spominik trajnejši od bronca; ta spominik, to so njegova dela, ki bodo govorila o njem, dokler bo cerkev stala. Z deli proslavimo tudi mi njegov jubilej! Kakšnimi deli? Z deli katoliškimi, z deli, ki so v duhu in po srcu sv. očeta. Sv. oče ne želi ničesar bolj, kakor da zori sad njegovih nauk, katere je sejal ves čas svojega vladanja po katoliškem svetu.

Po naši slovenski domovini se je nekaj let sem začelo zelo živo in veselo versko življenje. Koliko se zadnja leta med nami Bog moli v presvetem Zakramentu, koliko časti in zadošččenja se daje njegovemu presvetemu Srcu, koliko se prejemajo sv. zakramenti! Mislim, da nas Bog sam mora prav vesel biti! In kako veselo gibanje med mladino! Kako se zbirajo mladeniči kakor dekleta, kako se združujejo in navdušujejo, kako pojejo in molijo, da je veselje! Menim, tudi Marija mora biti z nami zadovoljna. To živahno versko življenje, zlasti med mladino, je ena najbolj veselih prikazni naših dni. Saj je pa tudi potreba, da se tako dela. Ali niso vedno večje nevarnosti za sveto vero? Ali si svet ne izmišlja vsak dan novih sredstev, da bi ljudi odtrgal od Boga? Ali ne napenjajo sovražniki kraljestva božjega vedno bolj svoje sile?

Toda ta novi sveži duh še nikakor ni prešnil vse naše domovine, to veselo gibanje še ni priplulo do vseh kotov in koncev slovenskega ozemlja. Tudi v osrednji slovenski, ljubljanski, škofiji ne.

In to je naša želja, da bi se zgodilo. Upamo, da se bo polagoma zgodilo. Letošnje leto, — leto znamenito v cerkveni zgodovini, ko se tretjič šele obhaja srebrni papeški jubilej — naj bi se storil velik korak naprej do našega ideala, ki je: Slovenska domovina bodi vsa posvečena Srcu Jezusovemu in nebeški materi Mariji! Pridi k nam Tvoje (božjega Srca) kraljestvo po Mariji! Ta klic se razlegaj po vsem Slovenskem! Prav posebno bodi to letos, v letu papeževega jubileja; jubileja Leona XIII., ki je vse človeštvo posvetil presvetemu Srcu, in čegar najsrčnejša želja je, da bi se češčenje božje Matere od dné do dné bolj množilo. Papežev jubilej bodi nam vspodbuda k delu, delu katoliškemu!

Upamo, smo rekli, da se bo to polagoma tudi zgodilo. Danes prinašamo v našem lističu prvi dopis iz „tužne“ Istre in prvi iz „tužnega“ Korotana. Z veseljem pozdravljamo ta dva dopisa, videči, da se je tudi ondi začelo gibati v našem smislu. V Istri že imajo Marijino družbo, in kako potrebno bi bilo, da bi se jih tam le še več ustanovilo, da bi se verniki bolj utrdili v veri in bolj tesno sklenili z edino zveličavno rimsko-katoliško cerkvijo! — Na Koroškem še ni Marijine družbe, češčenje presvetega Rešnjega Telesa pa se tudi že goji. Naše največje veselje bi bilo, ko bi mogli v teku leta poročati, da se je ustanovila prva Marijina družba na Koroškem. Ako se na Koroškem in v Istri vzbudi to krepko versko življenje, potem bosta ti dve deželi vsaj v nekem oziru nehali biti „tužni“, kakor ja navadno imenujemo. Isto življenje se razcveti in razcvitaj po vseh pokrajinah slovenskih.

Verski prepoved, prenovljenje in poživljenje slovenskega naroda v verskem duhu, tega dela, katerega se je dobršen kos sicer že izvršilo, se v letu papeževega jubileja s podvojeno gorečnostjo lotimo! To bo vredno in najlepše praznovanje izvanrednega jubileja velikega papeža Leona XIII. Časi so

hudi; sovražniki delajo z vedno večjo strastjo, z vedno hujšimi sredstvi. „Prenovimo se z novostjo svojega duha“, da se rešimo kot katoličani in kot Slovenci — ta misel prešini in objemi vse Slovence!

Zato pa tudi želimo, da se naš listič kar najbolj razširi med njimi po vseh slovenskih pokrajinah. Zavedamo se, da je list naš sila skromen in reven; toda misel, ki smo jo ravnokar imenovali, je velika in vzvišena; in tej misli hoče „Bogoljub“ služiti. Razširjati list, posvečen tako visokemu namenu, je gotovo prelepo apostolsko delo.

Ko je naš cesar obhajal 40- in potem zopet 50-letnico vladanja, zasajali so po mnogih krajih lipe v spomin na ti dve leti, cesarske lipe. Delo, katero smo tukaj v velikih potezah očrtali, verski organizmi, naprave in družbe za vredno češčenje Boga in božje matere, za rešitev naše mladine, za ohranjenje vsega ljudstva v živi veri, za izveličanje duš sploh, — to naj bodo spominske lipe, ki naj s svojim perjem senčijo in hladijo, s svojim cvetjem zdravijo in razveseljujejo Slovence. Pripovedovale bodo poznim rodovom o slavi Leona XIII., za čegar blažene vlade se je toliko storilo za poživljenje verskega duha, za prenovljenje verskega življenja.

V svitu večne luči.

Svetilnik.

Ladijo, ki plove po morju, je zajel vihar. Mornarjem in potnikom gorje! Visoko se dvigajo valovi in se igrajo z ladijo kakor z malo otroško igračko. Grozna tema zagrinja morsko ravan, grom bobni in blisk za bliskom se užiga. Iz morja štrlé ostre skale. Gorjé ladiji, če se v katero zadene! Morsko brezdno bo grob vsem potnikom. Ali ni rešitve več? Pač, glejte v daljavi se nekaj sveti. Na visokem steburu gori velika luč, ki kaže mornarjem pot iz teme, iz morskih klečet. To je morski svetilnik, ki kaže mornarju pravo pot. Pozor mornarji, proti luči jadrajte in — rešeni ste!

Ali ni naše življenje kakor vožnja po morji? Pa kako nevarna vožnja! Tema pokriva solzno dolino, tema greha in hudobije in nevednosti. Prepadi so ob poti in brezdna, in roparji prežé na ubogega potnika, ki roma skozi solzno dolino, in mreže so mu nastavljene. Kje je pot, ki ga varno izpelje iz teh nevarnosti? Le ne obupaj, prijatelj, glej, „večna luč“ gori v vaši farni cerkvi, gori noč in dan pred Jezusom v najsvetejšem zakramentu. Tja plovi v

svit večne luči, proti tabernakelju jadraj, potnik, k Jezusu, ki je luč, pot, resnica in življenje — in razsvetljen, oveseljen in rešen bodeš. Vaš tabernakelj je vaš svetilnik!

V svitu tega svetilnika so romali po zemlji že od nekdanj in še romajo verni mladeniči in možje, ljubili in častili so presv. Rešnje telo in to češčenje jim je postalo zastava večnega življenja in častiljivega vstajenja. On, kateri kliče v tabernakelju noč in dan: „Pridite k meni, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom okrepčal in poživil, jih je razsvetljeval in jim kazal pol skozi temo, skozi izkušnjave in nevarnosti. V svitu tega svetilnika so že od nekdanj romale dobre žene in pobožna dekleta. Jezusa v presv. Rešnjem Telesu so ljubile in ga rade obiskovale in molile in kazal jim je in jim še kaže pot med brezdni in prepadi greha, med roparji in zapeljivci, — rešile so se in se še rešujejo v svitu večne luči, tega božjega svetilnika. Če še nisi, ljubi bravec, zapisan v bratovščino presv. Rešnj. Telesa, nikar se ne mudi, hitro se vpiši, glej tema je okoli tebe, valovi izkušnjav hočejo vtopiti tvojo ubogo dušo, hiti pred tabernakelj in zasvetilo se ti bo, našel boš pot iz teme. Morda imate v fari vpeljana glasno molitev vednega češčenja najsvetejšega zakramenta in se glasi vsako nedeljo od jutra do večera pred tabernakeljem: Hvaljeno in češčeno naj vedno bo — presv. Rešnje Telo! ti pa ploveš v temi in tratiš čas. Če ne najdeš svetilnika tabernakljevega, prav gotovo se ti v brezdnu smrtnega greha vtopi čolnič posvečujoče milosti božje, sv. čistosti in krstne nedolžnosti!

Sedaj ti bom pa še povedal, kako je nekdo v v svitu večne luči pred tabernakeljem našel varno pristanišče in zavetišče, potem ko je mnogo jadral in trpel v valovih in temi tega življenja. Njegovo ime je Herman Kohen. Bil je to umetnik, sloveč mož, ki je pa bil ves zaljubljen v svet. Vtapljal se je v svetne nasladnosti in veselje. Bil je judovski vere. Milost božja ga je klicala: neki dan se je spreobrnil, postal je katolik in duhovnik — redovnik. Odtlej je najraje klečal pred tabernakeljem; zdaj še le v svitu tabernakljevem je spoznal, kako prazno in neumno je posvetno veselje. Neki dan je pridigal o presvetem Rešnjem Telesu, pa je o sv. obhajilu spregovoril te-le prelepe besede: „Bratje! vabim vas vse skupaj k gostiji sv. obhajila! Odkar sem jo okusil, zdi se mi vsaka hrana neokusna. Vi mladi ljudje, poznajte vaše goljufive nasladnosti, poznajte vaše mameče shode, ki vam smrtno žalost zapuščajo. Oj poznajte veselje, za katerim tekate, saj sem sam vse to poskusil; pa rečem, in vi mi morate prav dati, da nas le vara in nam družega ne zapušča kakor stud! Da, odkar pa se po mojih žilah pretaka kri Kralja vseh Kraljev, se mi vsa veličina sveta zdi smešna; odkar Jezus Kristus prebiva v moji duši, se mi zdé vaše palače kakor revne bajte; odkar i š č e m lu č tabernakelja, se mi vsa vaša modrost zdi neumnost. Odkar sem postal deležen gostije Jagnjetove, zde se mi vaše veselice zastrupljene; odkar je čolnič mojega življenja priplul v pristanišče rešenja, vas gledam z žalostnim srcem, kako se pehate na valovih življenja, kako ste izdani viharju in valovom.“ Tako je ta mož našel pred tabernakeljem, našel v svitu večne luči mir srca, ki ga je zastonj iskal v praznem veselju in nečimrnih

nasladnostih sveta. Morda si mu, ljubi bravec, nekoliko podoben; če je to, tedaj te tudi jaz vabim še enkrat pred tabernakelj.

Za slovo ti pa za danes povem še druge besede, ki jih je pri neki drugi priliki prav ta mož o presv. Rešnjem Telesu spregovoril: „Christus hodie — Jezus Kristus danes.“ To je presv. Rešnje Telo. Danes sem slab; treba mi je moči, ki pride od zgoraj, da krepča, in Jezus Kristus pride iz nebes, postane Evharistija — presv. Rešnje Telo, kruh močnih! Danes sem reven, treba mi je strehe, in Jezus postane hiša. To je hiša božja in vrata nebeška, sveta Evharistija! Danes sem lačen in žejen; treba mi je hrane, da mi nasiti duha in srce, treba pijače, da mi pogasi pekočo žejo, in Jezus postane kruh in vino v Evharistiji! Danes sem bolan; treba mi je zdravilnega balzama, da bi ozdravil rane moje duše, in kakor dragoceno mazilo se Jezus razliva v mojo dušo, ko se mi samega sebe podarja v Evharistiji! Danes me preganjajo, in on je moj ščit. Hudič se trese pred menoj. Zgrešil sem pot, on je moja zvezda; pogum mi upada, on me dviga; žalosten sem, on me tolaži; zapuščen sem, on ostane pri meni do konca. Neveden sem, on me podučuje in razsvetljuje; zebe me, on me greje. Pred vsem pa mi je treba ljubezni, a posvetna ljubezen ne more mojega srca zadovoljiti, zato se kriva on v Evharistiji; on me ljubi in njegova ljubezen mi zadostuje, me nasičuje in me vtaplja v morje ljubezni. Da, Jezusa ljubim: ljubim Evharistijo!

Ljubi bravec, pojdi še ti pred tabernakelj in ogrel se boš tudi ti, razsvetlil te bo Jezus. Tabernakelj je tvoj svetilnik!

Dr. Jos. Jerše.

Sv. Janez Damaščan.

(27. marcija.)

I.

Z današnjo številko odpremo dragim „Bogoljubovim“ čitateljem nov predalček. Prinašal bo namreč „Bogoljub“ odslej črtice iz življenja svetnikov in svetnic božjih. Mili Slovenci, imejte pred očmi lepe zglede svetnikov, da boste čimdalje bolj — bogoljubi.

Ker večina naših bralcev prejme list še le jutri na god sv. Janeza Damaščana, hočemo kot prvega Slovincem v zglede postaviti ravno tega svetnika, in to tem bolj, ker je ravno on tako krepko branil češčenje svetnikov in njihovih podob.

Svoj priimek ima sv. Janez Damaščan od rojstnega mesta D a m a s k a. Rojen od bogatih in imenitnih staršev si je kot mladenič pridobil vso tedanjo svetno, pa tudi bogoslovno znanost. Dosegel je jako visoko svetno službo. Bil je namreč kalifu (vladarju) v Damasku svetovalec in minister. V istem času se je začel pogubonosen boj zoper podobe svetnikov. Sam carigrajski cesar Leon Izavriški je vodil in netil ta boj. Hotel je, čeprav kristjan, odpraviti vse podobe svetnikov in njih češčenje. Janez Damaščan pa se je, naprošen od papeža Gregorija III., bogokletnemu počenjanju krepko ustavil. Z besedo in peresom je temeljito dokazal, da je češčenje svetih podob dobro, koristno, sveto in bogoljubno. Koga pa je s tem bolj zbudel, kot Leona Izavriškega?

Le-ta sklene, maščevati se nad Janezom. Ali kako mu piti do živega? Saj se ni v ničem pregrešil. Obrekovanje mora pomagati. Cesar ponaredi torej nekaj listin in na podlagi le-tih toži Janeza pri kalifu kot brezdomovinca — izdajalca. Zastonj je Janez zatrjeval svojo nedolžnost. Kalif mu veli odsekati desno roko; Janez jo rad žrtvuje za svoje prepričanje.

Mili Slovenci! Kako lep vzgled nam daje ta svetnik. Kot lajik (neduhovnik) in visok dostojanstvenik brani sv. vero. Rajši se zameri cesarju, rajši dá roko od sebe, kakor bi zatajil svoje versko prepričanje.

Tudi dandanes se bije hud boj; boj zoper Kristusa in njegovo nevesto sv. katoliško cerkev. Kako je pa

orožje? Deloma opravljanje, večinoma pa obrekovanje služabnikov sv. cerkve ter zvestih katoličanov, in pa smešenje svetih rečij in obredov. To je tisti meč, s katerim hočejo vas odsekati od skrivnostnega Telesa Kristusovega. In vi? Ne dajte se! Trdno se držite svoje duhovne matere sv. katol. cerkve; nobena reč naj vas ne loči od nje, ker le v njej je rešitev. Zakaj „nihče ne more imeti Boga za očeta, kdor nima cerkve za mater“ (sv. Ciprijan). Raje trpite, če treba zasramovanje, zaničevanje, da, tudi časno škodo, kakor bi zatajili svojo vero; tudi sveti Janez Damaščan je dal svojo desno roko za svoje katoliško prepričanje.

I. Plantarič.

(Dalje prihodnjič.)

Zadnja tolažba.

Po duhovna mi pošljite,
Da prinese zadnji lek;
V roko velo križ denite:
Gine že mi zemski tek!

Predno pride mi ločitev,
Predno idem v večni mir,
Čuj, Rešitelj, še molitev,
Čuj jo, dobri moj Pastir!

Ti s krvjo si dragoceno
Rešil greha zemski rod;
Željo mi izpolni eno:
Reši me peklá, Gospod!

Saj Ti veš, da človek slabi
Sredi grešnih je stvari,
Da skušnjava v zlo ga vabi,
Da igrača je strasti.

Ne odreci mi utehe,
Zlè okove stèri mi,
Z róso milosti vse grehe
Milostno opéri mi! — — —

Po duhovna mi pošljite,
Da mi potnico bo dal;
V roko velo križ denite,
Ž njim bom miren v smrt zaspal.

Težka mi je bila duša,
Zdaj pa že udana je,
Radost tajna mi okuša,
Ki z nebes poslana je . . .

Rajski mir z obraza seva,
Usta krožijo v nasmeih;
Svet te sreče ne umeva,
Ki mu seva zdaj v očeh.

Kdo mu dati zna pomoči,
Kot le božji Rešenik?
Kadar smrtni boj napoči,
Bo li svet mu tolažnik?!

Čujte, zvončka glas vabeči,
Mašnik stopa že pod krov,
Da ga s Potnico osreči,
Zadnji dá mu blagoslov.

Kje tolažbo imaš v smrti
Revne zemlje solzni dol?
S čim oživljaš duh potrti,
S čim ozdravljaš dušno bol?

Fr. Kralj.

Misijonski glasnik. ←

Družba sv. Petra Klaverja

Naš list je podal že dve zgodbi, ki govorita o tužni usodi ubogih sužnjev v vroči Afriki. Spoznali smo, dragi bralci, kako žalostno je telesno in duševno življenje ubogih revežev tam doli.

Rekli smo že, da se je novejši čas začel ves omikani svet bolj zanimati in zavzemati za Afriko. To zanimanje je vzbudil zlasti kardinal Lavigerie (Lavižeri), nadškof v Algiru, mestu severne Afrike. Ta mož je pred leti, (sedaj je že mrtev), potoval po Evropi in imel po večjih mestih predavanja o Afriki in o sila žalostnem stanju ondotnih prebivalcev. Klical je na noge vso Evropo, naj se vendar zgane in kaj stori, da se odpravi to živinsko ravnanje z ubogimi zamorci. Odtlej, pravimo, se je začelo živo zanimanje in močno gibanje po Evropi za odpravo suženjstva in za pokristjanje Afrike. Seveda je takratna prvotna gorečnost tudi že nekoliko pojenjala.

Poziv kardinala Lavižerija za osvobojenje Afrike je slišala med drugimi tudi neka po rodu in po sru

plemenita žena, grofica Marija Terezija Ledochowska, nečakinja lani v Rimu umrlega, slovanskega kardinala Miečislava Ledochowskega. Grofica je bila takrat še v svetni službi kot „dvorna dama“ na toskanskem dvoru. Ko je pa čula pripovedovati o grozovitostih, ki se godé v Afriki, sklenila je posvetiti vse svoje življenje, svoje premoženje in svoje moči rešitvi in pokristjanjenju ubogih zamorcev. Da bi pa večje vspehe dosegla, sklenila je ustanoviti družbo, katere namen bi bil vzbujati zanimanje in sočutje za nesrečne zamorce ter jim kar mogoče pomagati. Sv. Oče je to misel odobril in družbo potrdil l. 1894. In kakor je še mlada, se je družba v teh letih že lepo razširila, pa je tudi rodila že dosti lepih sadov.

Ta družba je družba sv. Petra Klaverja. Sv. Peter je bil misijonar v Afriki in se zato družba po njem imenuje. O priliki bomo o tem svetniku kaj več povedali. Družba ima svoj sedež v Solnogradu (Salzburg), ali prav za prav v kraju „Maria Sorg“ (Marija skrbna) blizu Solnograda. Ima pa tudi že tri druge nasebine (podružnice), in sicer na Dunaju, v Trstu in v Rimu.

Družba sv. Petra Klaverja je pomožna misijonska družba, to je: pomaga misijonarjem pri njih apostolskem delu in jih zalaga z vsemi raznimi potrebnostmi.

Družba ima tri stopinje ali razrede.

Notranje jedro družbe je verska, redovna družba devic, ki živé skupno redovno življenje

Misijonar z zamorci.

po pravilih, od cerkvene oblasti potrjenih. Te redovnice so svojo osebo, svoj čas in svoje moči popolnoma posvetile v službo za afriške misijone. Med njimi jih je dokaj iz bogatih, imenitnih rodbin.

Druga vrsta so vnani udje, moški kakor ženske, ki živé med svetom, pa se pridružijo notranji družbi in zunaj med svetom delajo za afriške misijone, kolikor jim stan in moči dovoljujejo.

Tretja stopinja so podporniki, ki plačajo za družbene namene vsako leto najmanj dve kroni, ali pa jej določijo stvari, ki se v misijonih potrebujejo: obleka, zlasti cerkvena obleka, nova ali stara pa še rabljiva, cerkveno orodje in posodje, slike, rožnence, svetinjice, obrabljene pisemske znamke itd.

Da družba more svoje delovanje uspešno razvijati, zanimanje za Afriko buditi, izdaja svoje glasilo, časnik, z imenom „Echo aus Afrika“ to je „Odmev iz Afrike“. Ta list se izdaja v peterih jezikih: nemškem, češkem, poljskem, laškem in francoskem. Izhaja vsak mesec in stane na leto 1 K 20 vin. — Poleg tega izdaja družba vsak drugi mesec male knjižice (brošurice) z naslovom: „Kleine Afrika - Bibliothek“ „Mala afriška knjižnica.“ Stane na leto 80 vin.

Grofica Ledochowska je močno želela, naj bi se tudi v slovenskem jeziku izdajalo družbino glasilo „Afriški odmevi“. Toda Slovencev nas je malo v primeri z drugimi narodi in reveži smo, raznih časnikov imamo pa za naše razmere že toliko, da jih

že komaj pišemo, naročujemo in plačujemo. Zato blagi grofici nismo mogli izpolniti njene želje. Pač pa smo jej obljubili, da hočemo v tem našem „Bogoljubu“, bralce naše seznaniti z njeno vse hvale vredno družbo, prinašati važnejša poročila, ki se tičejo družbe in pomagati pri njenem plemenitem delu, kolikor mi Slovenci moremo. Družba nam bo pa dajala na razpolago slike iz misijonskih krajev, kakršnih eno že danes prinašamo. Slika ta nam predstavlja misijonarja z njegovimi črnimi gojenčki.

S tem smo Slovencem predstavili družbo svetega Petra Klaverja in želimo, da bi dobila med njimi mnogo prijateljev.

Razgled po katoliškem svetu.

iz Rima, 3 sušca.

(Izviran dopis.)

Z neizbrisljivimi črkami bode ta dan zapisan v zgodovini katoliške cerkve; trajen bode spomin njegov v srcih tistih, ki so prisostvovali tega dne veličastni slavnosti v cerkvi sv. Petra!

Že pred osmo uro bil je tega dne, navzlic slabemu vremenu, trg sv. Petra kakor mravljišče poln ljudstva. Dva oddelka italijanskih vojakov sta skrbela za red na trgu in okoli cerkve. Ob osmih so se odprla čvetera vrata največje cerkve na svetu; in kakor nepretrgana reka je vrela množica v velikanske prostore kraljevske cerkve sv. Petra. Ob desetih so zaprli vhode; — in 60.000 ljudi je v divni cerkvi svetega Petra z eno samo mislijo, z eno samo željo v v srcu pričakovalo srečnega trenutka.

Cerkev je bila razdeljena v posamezne oddelke; brez vstopnic ni bilo mogoče priti noter. Za „konfesijo“, t. j. grobno kapelo sv. Petra je bil pripravljen prestol za sv. očeta, zraven prostori za zastopnike raznih držav, za rimsko plemstvo in za romarje, ki so v neštevilnih množicah prihiteli ta dan iz vsch krajev sveta v „večno mesto“. — V cerkvi je bilo tudi šest zdravniških postaj, ker v taki gnječi se pač lahko zgodi, da kdo omedli, in tudi za drugo je bilo popolnoma preskrbljeno.

Neko praznično čuvstvo je obhajalo vsakega, ki je stal ob grobu preprostega ribiča v zavesti, da 60.000 isto misli, isto čuti, isto želi... Zastonj so ta dan bliščale v praznični obleki tako sijajne mramorne stene; zastonj so bogati oltarji, umetne slike in kipi razkazovali svoj sijaj; zastonj vabi mogočna kupola oči tisočev v nedogledne višave, zastonj... Oči vseh se nestrpnostno ozirajo k vhodu; vsak čuti nekaj posebnega, velikega, sladkega... To čuvstvo, ki objema človeka ob taki slovesnosti v cerkvi svetega Petra, napolnjeni z ljudstvom različnih narodov, jezikov, stanov, se ne dá opisati.

Završalo je, kakor v vrhovih tenkih brez, ko potegne lahna sapica, — ne, ko potegne močen veter. Navdušeni pozdravi, krepki vskliki, ploskanje, mahanje z robci je naznanilo vsem, da je prišel v cerkev veliki papež, ki je privabil tolake množice k sebi. Prihod papeža-kralja so naznanile visoke čalme, svetle sulice, in blesteči, železni oklepi papeževih vojakov, ki so ponosno prikorakali po cerkvi. Za njimi pride v sijajnih opravih „častna straža“

papeževa. Že 33 let ni videl sv. Peter takega sijaja; ker od žalostnega leta 1870. ni več papež javno nastopil s „častno stražo.“

Potem so prišli škofje in 43 kardinalov. In potem... Marsikdo je od radosti plakal, ko je zagledal visoko v zraku na prestolu divno podobo sv. očeta Leona XIII. Napori zadnjih dni so utrudili svetega očeta; obličje njegovo je bilo blede kot sneg; v popolnoma beli obleki je bil bolj podoben angelju nego človeku. Na glavi je imel zlato „tiaro“, trokrono, katero mu je daroval celi kat. svet. Njegova roka se je vzdigovala in blagoslavljalna množice, ki so ga navdušeno pozdravljale. Tudi slovenski „Živio“-klici so mogočno doneli iz krepkih slovenskih prs.

Sv. oče so zasedli pripravljene prestol, pričela se je sv. maša. Burni klici in silno vršanje se je poleglo, nastal je svet m'ir. Vsakdo je takorekoč hotel slišati dih velikega Leona; vsakdo se je trudil, da ne bi motil v molitvi svojega Očeta.

Petje je popolnoma ustrezalo velikanskemu prostoru, tudi ustrezalo razpoloženju prisotnih. Mogočno so odmevali ubrani akordi iz več kot 200 grl izbranih rimskih pevcev, katere je dirigiral Perosi, eden največjih sedanjih skladateljev. — Ko so peli „Oremus pro pontifice nostro“, „Molimo za našega papeža“, združile so se z njihovimi glasovi molitve tisočev, — in ta prošnja bode gotovo prodrla oblake!

Med povzdigovanjem, ko je v celi cerkvi vladal največji mir, so sladko in nežno donele iz kupole srebrne trobente, kakor se je nekdanj razlegalo ob prvem prihodu Gospodnjem sladko petje angelsko po okolici betlehemski.

Ginljiv in v srce segajoč je bil konec slavnosti. Vsi navzoči so peli mogočni „Te Deum“, in v istem času so se s temi glasovi združile zahvalne molitve celega sveta. Da je Leon XIII. eden največjih papežev, ne dvomi nihče, kdor malo pozna cerkveno zgodovino zadnjih desetletij, njene boje in zmage. In vodil jo je starček od svojega 68. do 93. leta! V tem času navadnim ljudem pojemajo moči, in Leon!...

Potem so sv. oče celemu katoliškemu svetu podelili svečani blagoslov z jasnim, čistim in močnim glasom. Še vedno so se čuli klici: „Živio, papež-kralj“, „živio papež delavcev“ in celo „živio papež vedno mladenič!“ „Eviva il papa sempre giovane!“

Zvečer je bilo mesto navzlic slabemu vremenu krasno razsvetljeno. — Rimljani in z njimi celi katoliški svet je pokazal pri tej slavnosti, da ljubezen in udanost rimski stolici še ni ugasnila v srcih katoličanov; ne, ni ugasnila, ampak je ravno v današnjih dneh, dneh najhujših bojev, večja kot kedaj!

A. P.

Dunajske slovenske razmere. Naši rojaki na Dunaju so zlasti v začetku v velikih zadregah. Zato opozarjamo one, ki jim domovina ne daje zaslužka, naj se ne podajajo v tujino na slepo srečo, posebno ne v velika mesta, ampak naj si že prej zagotovijo službe. Posebno se naj ne zanašajo na nepoštene posredovalnice, ki večkrat obljublajo službe, ki jih v resnici nimajo, ter tako tuintam grozovito zlorabljajo svoje nedolžne žrtve. Za dekleta, ki so brez službe, je sicer na Dunaju več nemških dobrih zavodov pod vodstvom plemenitih gospa ali redovnic. A ti so večinoma prenapolnjeni in včasih pri naj-

boljši volji ne more o pomagati. Slovencem je dozdaj edini svctovalec društvo dunajskih Slovencev „Zvezda“, ki pomaga v sili tudi gmotno, kolikor mu dopuščajo skromna sredstva. Drugi avstrijski narodi imajo na Dunaju svoje cerkve, ali vsaj pridige ob večih praznikih; tudi v tem oziru Slovenci nimajo ničesar, še spovednika težko dobé. Ker se je že večkrat zgodilo, da je kateri Slovenec (ali Slovenka) po več mesecev popraševal po slovenskem spovedniku, ne da bi ga našel, tako da je vsled tega opuščal svoje verske dolžnosti, zato tu naznanjamo cerkve, kjer spovedujejo slovenski duhovniki.

Celo leto: v cerkvi sv. Trojice v VIII. okraju, Alsterstrasse: čč. oo. minoriti. V šolskem letu slovenski duhovniki-visokošolci v I. okraju v cerkvi sv. Avgušтина ter v VII. okraju v cerkvi sv. Ulrika (Maria Trost).

Cerkveni razgled po domovini.

Iz Dekanov v Istriji. Sporočam vam, da so imeli pri nas sinovi Marijini pustno nedeljo dopoldne slovesno sv. mašo, na večer pa veselico po temle redu: 1. Deklamacija: Slava Stvarniku! 2. Petje: „Zvezda“; 3. Nesrečni šušterski pondeljek, šaljiv prizor; 4. Deklamacija: Srce človeško; 5. Popotnikova pesem; 6. Kmet-Herod, veseloigra. — Na pustni dan so imele hčere Marijine slovesno sv. mašo, na večer pa veselico s temle vsposedom: 1. Deklamacija: Slovenskemu ljudstvu; 2. Pesem: Gospodov dan; 3. Oh ta lepi pust! šaljiv prizor; 4. Sivilja, prizor s petjem; 5. Zakleta soba v gostilni pri zlati goski, veseloigra. — Prav in pametno je, da se v dneh splošne norosti mladi ljudje odvrčajo od grešnega norenja z lepimi cerkvenimi slovesnostmi in pošteno nedolžno zabavo.

Škocijan na Koroškem. Bodi nam, dragi „Bogoljub“, tudi od nas prisrčno pozdravljen! Poleg „Glasnika najsvetejših Src“, „Našega Doma“ in „Mira“ je pripravljen tudi „Bogoljubu“ prijazen prostorček v marsikateri naših hiš. Kedar imajo škocijanski tretjeredniki in družniki bratovščine sv. Rešnjega Telesa mesečne svoje molitvene ure, se včasih berejo tudi izpred oltarja lepe reči iz „Bogoljuba“. Priporočamo se vam v prisrčno molitev, cenjeni bralci „Bogoljuba“. Prosite k presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, da se tudi na Koroškem začnejo ustanavljati Marijine družbe, ki bodo gotovo za naše slovensko verno ljudstvo velike koristi. V Marijine družbe se naj zbira še posebej naša mladina, da se prava verska gorečnost pri nas ohrani in potrdi, v nekaterih krajih pa oživi in povzdigne. Priporočamo se še iz Škocijana posebej v molitev, da dobimo na mesto rajnega gorečega gospoda Al. Ledvinka vnetega in delavnega gospoda župnika.

Iz Gorič pri Kranju. Dne 15. februvarja smo imeli slovesni shod in drugi slovesni sprejem. Ta dan je bilo sprejetih 10 mladeničev nanovo v Marijino družbo. Naša Marijina družba še le dobro leto obstoji in že šteje 32 udov. Dva sta med tem časom v pošten zakon stopila. Vsak drugi mesec imamo slovesni mesečni shod s skupnim sv. obhajilom in s krasnim govorom. Tedenske shode imamo vsako

nedeljo po sv. maši z molitvami iz pravilnika, končamo vselej z Marijino pesmijo. Bog daj na priprošnjo Marije, da bi obilo lepega sadu obrodila naša družba.

Sin Marijin.

Od sv. Križa pri Litiji. Tudi pri nas nečemo zaostati. Vesel in slovesen dan je bil za našo župnijo praznik Brezmadežnega spočetja Marijinega 1. 1902. Hvala Bogu, bil je tudi pri nas prvi vsprejem mladeničev v Marijino družbo. Velečastita gospoda naša vrla duhovna sta bila veselja ginjena, da so tudi vendar mladeniči vstopili pod varstvo Marije Device kljub ugovorom od strani malopridnih tovarišev, ter sta nam v krasnih jedernatih govorih razložila pomen in namen te družbe. Domači pevci so povelčali slovesni sprejem z lepim petjem. Vspodbudno je bilo videti mladeniče pred oltarjem, da se posveté Mariji. Ko smo izstopili iz cerkve, se je čulo pohvalno govorjenje in mnogo veselih obrazov je razodevalo zadovoljnost nad lepo slovesnostjo. Zahvaljujemo se tu našima častitima duhovnikoma. Povrnita jima Bog in Marija; to jima želé hvaležni Marijini mladeniči.

* * *

Možje in mladeniči v Ljubljani, pozor! V cerkvi presv. Srca Jezusovega bodo od četrtega, 2. aprila, do cvetne nedelje, 5. aprila, duhovne vaje za možje in mladeniče. Začetek v četrtek pred praznikom Žalostne Matere božje zvečer ob sedmih. Naslednje tri dni: v petek, soboto in na cvetno nedeljo, vsak dan govori ob petih zjutraj in ob sedmih zvečer; torej pred in po končanem delu. Možje in mladeniči, ne zamudite lepe in ugodne prilike! Povabite in pripeljite tudi svoje prijatelje in znance! Tukaj se jim nudi prav ugodna prilika, opraviti velikonočno spoved.

Naznanilo pončnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 2. in 3. aprilom bodo možki častili presv. Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 9. ura: Čiščenje žalostne Matere Božje Marije. Ponoči med velikim četrtkom in velikim petkom t. j. med 9. in 10. aprilom, pa bodo možki zopet izvanredno častili presv. Zakrament, tudi v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode do polnoči 23. ura za veliki četrtek, po polnoči pa 24. ura za veliki petek.

Uljudno se zopet vabite možje in mladeniči iz vseh stanov brez izjeme, da se posebno v tem času nočnega čiščenja v prav obilnem številu udeležite.

Salezijanci v Ljubljani so si z dovoljenjem predstojnikov ustanovili nabožno družbo za zgradbo nove kapelice na Rakovniku pri Ljubljani. 1. Ud te družbe postane vsak, kdor vplača vsaj eno krono za novo kapelico. Za vse dobrotnike se bo darovala sv. maša vsako prvo soboto v mesecu. 2. Udje pobožne družbe postanejo deležni poleg sadu mesečne sv. maše še: a) vseh pobožnosti, ki jih opravljajo gojenci salezijanskega zavoda na Rakovniku v svoji kapelici, b) vseh molitev in dobrih del, ki jih opravljajo salezijanci in njih gojenci po vseh svojih zavodih. 3. Darovi bodo služili za zgradbo in ohranitev nove kapelice. 4. Darovi naj se pošiljajo vodstvu salezijanskega zavoda na Rakovniku pri Ljubljani. Dobrotnikom pošljemo v dokaz in v znamenje, da

smo dobili dar, podobico Marije Pomočnice. Mi to lepo in potrebno podjetje prav toplo priporočamo. Dobé se nabiralne pole, na katere goreči nabiralci nabirajo in zapisujejo ude te družbe, ki darujejo vsaj po eno krono. Kdor se ubogega usmili, Bogu na obresti posodi; on mu vse povrne. (Preg. 19. 17.

Spremembe med duhovščino: Premeščeni so čč. gg. kapelani: Jož. Potočar iz Kranja v Šmartno pri Litiji; Vojteh Hybášek iz Smlednika v Kranj; Karol Čuk iz Fare pri Kostelu v Smlednik. — Umrli je č. g. Avgust Turk, župnih v Ihanu, kjer ni služboval niti eno celo leto. Bil je pobožen in ljubezniv duhovnik. N. v m. p.

Odpustki meseca aprila 1903.

Da dobimo odpustke moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti moramo dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. očeta. Če je treba v namen svetega očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

2. Četrtek, 1. v mesecu. Popolni odpustek udom bratov. presv. Reš. Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek, 1. v mesecu. Mati božja sedem žalosti. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; udom brat. presv. Srca Jez. popolni odpustek proti navadnim pogojem, danes ali pa 1. nedeljo; b) udom brat. presv. Reš. Telesa, kakor včeraj; c) udom bratovščine prečist. Srca Marijinega; d) udom brat žalostne Matere božje s črnim škapulirjem v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom rožnivenške brat. v bratovski cerkvi.

4. Sobota. Popolni odpustek udom brat. presvetega Reš. Telesa, kakor 2. dan t. m.

5. Cvetna nedelja, 1. v mesecu. Sv. Julijana. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presvetim Rešnjim Telesom. En popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom brat. presv. Rešnjega Telesa, kakor drugi dan t. m.

8. Sreda. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

9. Veliki četrtek. Popolni odpustek dobi: a) kdor danes eno uro moli ali premišljuje v spomin, da je ta dan Jezus postavil zakrament presvetega Rešnjega Telesa; izpoved in sveto obhajilo danes ali pa drugi teden; b) vsi, ki danes ali jutri obišejo božji grob in molijo v namen sv. očeta; izpoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; c) udom škapulirske bratov. karmelske M. božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva. (Glej Bogoljub št. 2.)

10. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3. ure naprej ali jutri do enajste ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družčino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno izpoved in gre k sv. obhajilu. — Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

12. Velika noč. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; b) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske bratovščine karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi ali črni škapulir; tisti, ki nosijo črni škapulir žalostne Matere božje, pa morajo poleg navadne molitve v namen svetega očeta moliti še 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v včah; f) udom družbe kršč. družin.

16. Četrtek. Sv. nadangel Rafael. Popolni odpustek tretjerednikom, ki ponové svoje obljube danes, ali pa prihodnjo nedeljo, če so danes zadržani.

24. Petek. Sveti Fidelis. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

26. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sveti rožni venec.

28. Torek. Bl. Lukežij. Tretjerednikom popolni odpustek kakor štiriindvajseti dan t. m.

30. Četrtek. Sv. Peregrin. Popolni odpustek udom bratov. žalostne M. b. s črnim škapulirjem v bratovski ali farni cerkvi.

V molitev se priporočajo:

Za ves mesec april namen sv. očeta; Udeležba sv. maše.

Za posamezne dni: 1. Sv. oče; 2. Tržaški škof; 3. Na duhu mnogo trpeča oseba; 4. Hudo bolan duhovnik; 5. Da bi vsi dobro velikonočno spoved opravili; 6. Dva sina, da bi zapustila slabo tovarišijo in pijančevanje; 7. Mladenič pri vojakah, da bi ohranil vero; 8. Na umu bolna deklica; 9. Češčenje presvetega Rešnjega Telesa; 10. Da bi smrt Kristusova ne bila tolikim v pogubljenje; 11. Da bi Bog ljudi varoval nagle in neprevidene smrti; 12. Zmaga sv. cerkve nad sovražniki; 13. Da bi katoliška stvar na Slovenskem kmalu videla popolno zmago; 14. Da bi Bog odvrčal od svoje cerkve pohujšanje; 15. Dva zakonska za zdravje in pomoč v hudih zadržgah; 16. Neka bolna Marijina hčerka; 17. Važno zidanje; 18. Škofovi zavodi; 19. Razširjanje svete vere; 20. Družba sv. Petra Klaverja; 21. Neka oseba priporoča sebe in svojega na nogi trpečega brata; 22. Na umu bolan brat; 23. Dve osebi za pravo ponižnost; 24. Ljubljansko mesto; 25. Beneški Slovenci; 26. Neki duhovnik; 27. Neki mladenič v Ameriki; 28. Sv. oče; 29. Slovenci na tujem, da bi velikonočno spoved opravili; 30. Vsi, ki so se naši molitvi priporočili.

Listnica uredništva.

Č. g. A. Z. v Gradcu in g. X. na Dunaju: Iskrena zahvala za prijazen odgovor in dobro informacijo! — Čč. dopisnike, ki želé, da se njih dopisi priobčijo v tej številki, prosimo, da potrpe, ker morajo na vrsto priti prej starejši, katerih imamo še vedno dovolj v zalogi.